

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Karabína a členov JUDr. Jozefa Kanderu, JUDr. Juraja Majchráka, JUDr. Jána Mihala a JUDr. Haralda Stiffela v trestnej veci proti obvinenému **M. H.**, pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005 a iné, vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 1 Tš 24/2006, na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2009 v Bratislave o dovolaní obvineného M. H. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2008, sp. zn. 1 Toš 3/2008 rozhodol

t a k t o:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. H. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e:

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 11. februára 2008, sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 bol obvinený M. H. uznaný za vinného v bode 1) rozsudku z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, v jednočinnom súbehu s trestným činom prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a v bodoch 2) a 3) rozsudku z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, na tom skutkovom základe, že

1) dňa X. v čase o X. hod. ako inšpektor OO PZ Senec OR PZ Bratislava II počas výkonu hliadkovej služby, ktorú vykonával spoločne so stržm. A. H., agentom podľa Trestného poriadku, v katastri obce B. prijal 1 000 Sk od G. S., vodiča osobného motorového vozidla zn. Š. F., EČV: S. za to, že ho nepostihol za spáchanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pretože mu pri dychovej skúške bolo zistené požitie alkoholu, zo sumy 1 000 Sk dal následne 500 Sk

stržm. A. H., agentovi podľa Trestného poriadku, čím porušil základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších zmien a doplnení,

2) dňa 21. novembra 2004 v čase o 00.10 hod. ako inšpektor OO PZ Senec OR PZ Bratislava II počas výkonu hliadkovej služby, ktorú vykonával spoločne so stržm. A. H., agentom podľa Trestného poriadku, v katastri obce B., uložil A. D., vodičovi osobného motorového vozidla zn. Š. X., EČV: S. blokovú pokutu vo výške 1 500 Sk, pretože jeho vozidlo nespĺňalo podmienky prevádzky na pozemných komunikáciách, ale B diely pokutových blokov boli vydané len na sumu 500 Sk, zvyšných 1 000 Sk si ponechal, z ktorých 500 Sk dal stržm. A. H., agentovi podľa Trestného poriadku, čím porušil základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších zmien a doplnení,

3) dňa X. v čase o X. hod. ako inšpektor OO PZ Senec OR PZ Bratislava II počas výkonu hliadkovej služby, ktorú vykonával spoločne so stržm. A. H., agentom podľa Trestného poriadku, v S. na B. U., po zastavení M. T., vodiča osobného motorového vozidla zn. C. A., EČV: S. ho podrobili dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, ktorá bola pozitívna, a pretože sa mu nechcelo spísať oznámenie o spáchaní priestupku a potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, uložil mu blokovú pokutu vo výške 1 000 Sk za nepripútanie sa bezpečnostnými pásmi počas jazdy, pričom B diely pokutových blokov boli vydané len na sumu 500 Sk a zo zvyšnej sumy 500 Sk dal 250 Sk stržm. A. H., agentovi podľa Trestného poriadku, čím porušil základné povinnosti policajta v zmysle § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších zmien a doplnení.

Za to mu Špeciálny súd podľa § 160a ods. 2 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, zaradil do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, Špeciálny súd uložil obvinenému M. H. aj peňažný trest vo výmere 10 000 Sk a pre prípad, že by výkon tohto trestu bol úmyselne zmarený, uložil mu podľa § 54 ods. 3 Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) mesiaca.

Zároveň Špeciálny súd podľa § 73 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., účinného do 31. decembra 2005, zhabal bankovky v nominálnej hodnote 1 250 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uznesením z 22. mája 2008, sp. zn. 1 Toš 3/2008 podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného M. H. podané proti vyššie uvedenému rozsudku Špeciálneho súdu ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal obvinený M. H. prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, ktoré sa opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., s poukazom na to, že odsudzujúce rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a že odvolací súd takýto nezákonný postup akceptoval.

Obvinený v dovolaní namietal nezákonné pribratie agenta H. do konania, bez toho aby bola vymedzená určitá konkrétna osoba, voči ktorej má byť použitý. Uvádzal, že v konkrétnom prípade nešlo o mafiánsku ani zločineckú skupinu a v tej súvislosti považuje argumentáciu druhostupňového súdu za nenáležitú.

Svedka – agenta H. považuje obvinený za nevierohodného aj s poukazom na výpoveď svedka K., ktorý mal potvrdiť konflikt medzi agentom H. a obvineným H., pričom svedok K. mal potvrdiť, že v minulosti svedok – agent H. mu dal pokutu 500 Sk, čo nebolo nikde vyúčtované a nebolo nahlásené riadiacemu dôstojníkovi polície M. a nevedel o tom ani on sám (obvinený H.).

Keďže celý výrok o vine je založený na nezákonnom dôkaze, nemôže ísť o výrok zákonný, a preto sa obvinený domáhal zrušenia napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. mája 2008, sp. zn. 1 Toš 3/2008 a jemu predchádzajúceho rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK 1 Tš 24/2006 z 11. februára 2008 a oslobodenia spod obžaloby.

Alternatívne sa domáhal zrušenia vyššie citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vrátenia veci tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie a prerušenia výkonu trestu odňatia slobody až do rozhodnutia súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 3 Tr. por., na ktorý poukazuje obvinený v dovolaní, dôvody dovolania podľa odseku 1 písm. a/ až písm. g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Z obsahu odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa je zrejmé, že obvinený namietal nezákonnosť dôkazu výpoveďou svedka, agenta A. H., už v predchádzajúcom konaní, ako pred súdom prvého stupňa tak aj v konaní pred odvolacím súdom. Z formálneho hľadiska teda mohol použiť tento dovolací dôvod, ak sa stále domnieval, že pribratie agenta a jeho použitie aj v danej veci nebolo v súlade so zákonom.

Dovolací súd sa preto zaoberal otázkou zákonnosti dôkazu výsluchom svedka agenta H. na hlavnom pojednávaní, pretože obvinený nezákonnosť tohto dôkazu odvodzoval od nesprávneho ustanovenia agenta na neurčitý okruh osôb a nie na konkrétnu osobu obvineného, a teda že taký dôkaz, ktorý je od počiatku nezákonný, nemal byť ani pred súdom použitý a mal byť považovaný za irelevantný.

Otázkou zákonnosti ustanovenia agenta A. H. a jeho použitia v danej veci sa zaoberali ako prvostupňový, tak aj odvolací súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd konštatuje, že ju zodpovedali v súlade so zákonom.

Podľa § 88b ods. 1 Tr. por., účinného v čase ustanovenia agenta, pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatel'ov obzvlášť závažných trestných činov, korupcie a trestného činu podľa § 158 Tr. zák. (v tom čase účinného), bolo možné použiť agenta. Jeho použitie bolo prípustné len vtedy, ak odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov by bolo iným spôsobom podstatne sťažené a získané poznatky odôvodňovali podozrenie z trestnej činnosti alebo úmyslu osoby spáchať takýto trestný čin.

Podobne znenie, s istými modifikáciami, ktoré zásadne nemenia zmysel uvedeného ustanovenia, obsahuje aj § 117 ods. 1 Tr. por. účinného od 01. januára 2006.

Z citovaného ustanovenia nevyplýva, že by agent mohol byť použitý výlučne len na konkrétnu osobu, individuálne určenú, u ktorej je podozrenie zo spáchania niektorého zo zákonom vymedzených trestných činov. Postačovalo, ak získané poznatky odôvodňovali podozrenie zo spáchania takej trestnej činnosti a až na základe činnosti agenta sa individualizoval a usvedčoval páchatel'. V tej súvislosti druhostupňový najvyšší súd ako súd odvolací, správne vyhodnotil námietku obhajoby, že nie je logicky obhájiteľná a pokiaľ poukázal na možnosť infiltrácie agenta do mafiánskych a zločineckých skupín, toto zdôvodnenie vôbec nevyznieva v tom zmysle, že by v konkrétnom prípade týkajúcom sa obvineného H. malo ísť o takú skupinu. To ani nebolo podmienkou v zmysle predchádzajúceho i súčasne účinného Trestného poriadku.

Podmienkou v zmysle § 88b ods. 2 Tr. por. (účinného do 31. decembra 2005), ale i v súčasnosti platného a účinného Trestného poriadku, bolo, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje.

V danom prípade sa postupovalo v súlade s účelom Trestného poriadku a konanie agenta H. bolo úmerne protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní i usvedčovaní ktorého sa zúčastňoval.

Dovolacím súdom nebolo zistené ani porušenie ďalšej podmienky § 88b ods. 2 v tom čase účinného Trestného poriadku, že agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatilo, ak by išlo o korupciu spáchanú verejným činiteľom alebo zahraničným verejným činiteľom, ak bolo možné dôvodne predpokladať, že páchatel by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný.

V danom prípade z dokazovania nie sú poznatky o tom, že by agent H. iniciatívne navádzal obvineného M. H. na spáchanie trestného činu. To, že predstieral, že sa spolu s ním podieľa na trestnej činnosti, nemožno považovať za iniciatívne navádzanie na trestný čin.

Ani ďalšie zákonom vymedzené náležitosti použitia agenta, relevantné podľa § 88b v tom čase účinného Trestného poriadku neboli porušené.

Dôkazný prostriedok výsluchom svedka – agenta H. na hlavnom pojednávaní bol použitý v súlade s Trestným poriadkom a dôkaz takto získaný možno považovať za zákonný.

Nesprávnosťou prvostupňového súdu v súvislosti s vykonávaním dokazovania výsluchom svedka – agenta H. bolo konštatovanie, že konfrontácia medzi týmto svedkom – agentom a svedkom G. K. nie je možná, lebo je vylúčená v zmysle § 125 ods. 3 Tr. por.

Podľa predchádzajúceho Trestného poriadku, účinného do 31. decembra 2005, bola takáto konfrontácia vylúčená úplne. Zrejme preto prokurátor na hlavnom pojednávaní namietal možnosť uskutočnenia konfrontácie. Podľa § 94 ods. 3 dovedy účinného Trestného poriadku ustanovenia odsekov 1 a 2, ktoré upravovali konfrontáciu medzi obvineným a svedkom a v spojitosti s vtedajším ustanovením § 103 Tr. por. aj medzi svedkami, sa nepoužijú v prípade agenta (§ 88b), ohrozeného svedka a chráneného svedka a svedka, ktorého totožnosť je utajená.

Nový Trestný poriadok účinný od 1. januára 2006 a podľa tohto mal súd postupovať, lebo obžaloba bola podaná 31. októbra 2006, teda po nadobudnutí účinnosti zák. č. 301/2005 Z. z. (Trestného poriadku), v ustanovení § 125 ods. 3 má dodatok oproti pôvodnému zneniu o vylúčení konfrontácie v prípade agenta a ďalších tam predpokladaných osôb, že to neplatí v prípade agenta, ktorý súhlasil s odhalením svojej totožnosti. Podľa § 138 Tr. por. sa to vzťahuje aj na konfrontáciu svedkov.

V predmetnom prípade agent A. H. konal bez legendy. Jeho totožnosť bola na hlavnom pojednávaní známa. Konfrontácia teda z formálno-právneho hľadiska bola možná. Pokiaľ nebola vykonaná a súd sa o ňu nemohol opierať ako o dôkaz, nedotýka sa toho dovolacia námietka obvineného o nezákonnosti dôkazu, na ktorom je založený výrok rozhodnutia súdu.

Obvinený síce aj v dovolaní namietal hodnovernosť výpovede svedka – agenta A. H. i s poukazom na výpoveď svedka K., to je však otázka hodnotenia dôkazov, ktorá nespadá do rámca dôvodov, pre ktoré by sa pripúšťalo dovolanie proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Obidva súdy, ako prvostupňový, tak aj odvolací, sa zaoberali otázkou hodnovernosti výpovede svedka A. H. i svedka G. K. a vyjadrili to aj v odôvodnení svojich rozhodnutí, pričom uviedli, čo, aký súhrn dôkazov, ich viedol k tomu, že uverili výpovedi svedka H. a naopak výpoveď svedka K. považovali v naznačenej časti za nevierohodnú.

Pokiaľ obvinený svoje dovolanie opieral o také argumenty, ktoré z hľadiska hodnotenia dôkazov by podľa jeho názoru mali vyznieť v prospech obvineného, lebo považuje za presvedčivú výpoveď svedka K., ktorý mal spochybňovať hodnovernosť výpovede svedka – agenta H., tým, že ho mal usvedčovať z trestnej činnosti takého istého druhu, treba uviesť, že také dovolanie, opierajúce sa o iné hodnotenie dôkazov a tým vlastne namietanie správnosti zistenia skutkového stavu, nespĺňa dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd musí pre svoje rozhodnutie považovať v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa za správne a úplné a nemôže ich skúmať ani meniť.

Pritom argumentácie obvineného v dovolaní opierajúce sa o hodnotenie výpovedí vyššie uvedených svedkov ani nezapadajú do rámca dovolacieho dôvodu podľa písm. g/ § 371 ods. 1 Tr. por.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného nespočíva na dôkazoch, ktoré by boli vykonané súdom nezákonným spôsobom a obvineným uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. nie je daný.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky pre nesplnenie podmienok dovolania podľa § 371 Tr. por. na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného M. H. odmietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. apríla 2009

JUDr. Milan K a r a b í n, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Sláva Drgoňová